

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg skal med min ordførertale ikke forlænge debatten alt for meget, for jeg tror ikke, der er nogen, der er i tvivl om, at vi står bag det initiativ, der lå bag Kyoto og også bag den kommende klimakonference. Jeg forventer, vi i stor enighed vedtager det fremsatte forslag og sender ministeren og delegationen af sted med et enigt Folketings signal om, at der skal fortsættes i den retning, man har stukket ud.

Jeg vil også gerne understrege, at for CD er det netop afgørende, at der er mulighed for at anvende og spille på de fleksible løsninger. Vi er overbevist om, at det er en af de ting, der skal til, og vi anser ikke de ting for at være nogen fare overhovedet, tværtimod. Hvis ikke de var der, tror jeg i og for sig, at hele det projekt ville gå i stå.

Jeg vil i øvrigt også godt sige, at når vi taler om CO₂ og den tvivl, nogle gerne vil så om det, er der ingen tvivl om, at det er rart at få reduceret CO₂-udslippet, og der er mange andre steder, hvor vi har brug for at få hånd i hanke med det forbrug, vi har, de affaldsophobninger, vi har, og med en lang række andre ting. Men det kan undre mig lidt – og nu kommer jeg tilbage til det emne, som næsten alle berører i øjeblikket – at når en statistiker giver sig til at skrive en række artikler, som bliver fulgt op af chefredaktøren på den samme avis, som har lagt spalter til megen miljødebat, er det ligegyldigt, hvor man så end kommer. Selv her i Folketingssalen og til en hvilken som helst konference reagerer folk nærmest, som om de havde fået et granatchok, selv om det eneste, der er sket i denne sammenhæng, jo er, at der er offentliggjort en række statistikker, og at nogle på den baggrund tillader sig at spørge, om vi prioriterer rigtigt.

Et af problemerne i hele denne debat er jo, at den i mange år – ud over at være en fornuftig debat, som er meget vigtig – også har været det, jeg kalder en frontdebat, altså en, man laver politik på, en, man markerer sig på. Det vil sige, at over for Hansen og Jensen ude i landet søger man i nogen grad at bruge elementer som angst og dommedag. Det hører normalt til i den religiøse side af tilværelsen, men der er indimellem nogle deltagere i debatten, som mener, at almindelige mennesker ikke ændrer adfærd, hvis ikke angsten for dommedag hænger over hovedet på dem. Men der vil ske det – og det er det alvorlige – at hvis man bliver taget i at være mere troende end vidende i nogle sammenhæn-

ge, er der en tendens til, at Hansen og Jensen fravælger opbakningen.

Det, der er det vigtige her, er, at der er et folkeligt engagement og en folkelig accept, og derfor skal man være meget varsom med ikke at argumentere på en sådan måde, at man indimellem bliver taget i at snyde på vægten, fordi troen i virkeligheden er så stærk, at man mener, at viden ikke behøver komme så meget i forgrunden. Det skal man først og fremmest undgå. De, der anvender de midler, mener formentlig ikke, man kan få almindelige mennesker til at ændre adfærd, uden at angsten og truslen hænger over hovedet på dem; men det er utrolig vigtigt, at vi på dette område er meget fair over for sagen, og det er utrolig vigtigt, at vi tør prioritere, som jeg også var inde på.

Det er rigtigt, at vi er førende på dette felt, men vi skal altså være varsomme med at tro, at vi kan være førende i Danmark helt ud over det almindelige. Hvis det bliver sådan, at vi ikke ser globalt eller europæisk på problemerne, tror jeg, der er en risiko for, at nogle står af.

Når det gælder grønne afgifter, er vi desværre nået til det punkt, hvor en masse mennesker, hver gang vi foretager os noget med hensyn til afgifter, siger: Jamen det er bare en ny skat! Der er ikke nogen sammenhæng imellem grønne afgifter og den virkelighed, folk står over for, og det er meget vigtigt, at der er det.

Vi er meget skuffede i CD over at have bidraget stærkt til alt det. Vi risikerede virkelig at få ørerne i maskinen ved at lave en stor CO₂-aftale med erhvervslivet, som stadig ikke har fået de penge tilbage, der var aftalt, og det er vi dybt skuffede over.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg synes, hr. Ebbe Kalnæs berører noget væsentligt, når han siger, vi skal diskutere, om vi prioriterer rigtigt, for det skal vi. Han har også ret i, at man ikke skal bygge sine beslutninger på nogle store, dramatiske billeder om dommedag og angst, som intet hold har i virkeligheden, og jeg skal da ikke benægte, at der kan være elementer i diskussionen, der godt kan se sådan ud.

Men når vi nu skal diskutere det fra Folketingets talerstol, vil jeg spørge hr. Ebbe Kalnæs, om han faktisk mener, at det nogen sinde i vore beslutningsprocesser har været på det grundlag, vi har drøftet beslutningerne. Der er ikke taget nogen initiativer i Danmark, uden at der